

Galerija slik našega časa

V **Prešernovem gledališču** so premierno uprizorili avtorski projekt z naslovom *Zadnji naj ugasne luč* v režiji Doriana Šilca Petka in v koprodukciji s Kinom Šiška. Mlada ekipa z izvirno gledališko estetiko.

IGOR KAVČIČ

Kranj – Zadnje tedne močno pričakovana tretja premiera v aktualni sezoni je v četrtek našla pot do svoje prve publike. Uprizoritev so zadrževale nestabilne razmere v času epidemije in tudi dejstvo, da gre za avtorski projekt oziroma snovalno gledališče, ko predstava brez besedilne predloge nastaja med ustvarjalnim procesom vaj. Igralski sekstet ansambla **Prešernovega gledališča**, Vesna Jevnikar, Doroteja Nadrah, Vesna Pernarčič, Vesna Slapar, Miha Rodman in Aljoša Ternovšek, je pod vodstvom režiserja mlajše generacije Doriana Šilca Petka moči združil s kolektivom Freštreš, ki ga tvorijo Dorijan Šiško, Peter Ferlan Aljaž Galser in Farah Sara Kurnik in je poskrbel za likovno podobo predstave.

Kako pomembna je bila tokrat širša ustvarjalna ekipa, nam pove že bežen pogled na oder, saj je predstava scensko zasnovana, kot velika slika v galeriji. Oder je namreč zamejen v okvir in vse, kar se dogaja na njem, se pravzaprav dogaja v sliki. Scenografija z večpredstavnostno likovno podobo kolektiva Freštreš – predstava je sicer scensko osmislila Nika Curk – prevzema nalogo sedmega igralca.

V uro in pol dolgi uprizoritvi se pred nami zvrsti nabor različnih odrskih slik, ki se ukvarjajo z odsotnostjo človeka do sočloveka, hrepenejem po medsebojnem stiku, osamljenostjo, anksioznostjo, depresijo, izgubljenostjo v prostoru ... Zdi se, da

Skrozi aktualni čas podob nas popelje odlična ustvarjalna ekipa. / Foto: **PG Kranj** (Mediaspeed)

je s tem v logičnem sledu tudi umanjkanje besed. Predstava skoraj nima besedila, kar gledamo, je predstavljeno z drugimi izraznimi sredstvi, to pa je seveda zanimiv izziv za gledalca. Odrsko brezbesedje in s tem selitev naše percepcije k vizualnemu namreč veliko pove o današnjem času in človeku, ki je predmet, pravzaprav pa žrtev tega časa. Scenografija z likovno podobo vsakokratnega prizora – slike je ob kostumografiji (zasnovala jo je Tina Bonča) odraz današnjega kaotičnega hiperdražljajkega okolja. Vseskozi smo zasipani z množico podob in dražljaji direktno s svetovnega spleta. Podoba prevzema smisel besede, postajamo estetizirana družba vizualnih pobodb. Človek se v vsem tem obilju dražljajev ne znajde najbolje – med gledanjem televizije ob hkrati prižganem računalniku dobiš sporočilo na telefon, ko hodiš po ulici s slušalkami v

ušesih, čez glasbo slišiš promet, šume iz okolice, v vidno polje se nam vsiljujejo reklame ... Vsa ta komunikacija nas ne zbližuje, ampak naspornost – oddaljuje nas enega od drugega.

Odrske osebe potujejo skrozi slike in iščejo izhod, neko odrešitev, ki pa je v občutenju uprizoritve neke daleč stran. Zdi se, kot da vztrajamo v nekem statusu quo, ki bi ga morali radikalno spremeniti, a se to ne zgodi. Določene vzorce smo sprejeli za samoumevne v našem obstoju – seveda se tudi gledalci med predstavo marsikdaj lahko počutimo zraven, na odru – in z njimi vztrajamo naprej. »Letos ni kakijev. Saj jih lani tudi ni bilo. In predlani tudi ne. Ampak se imamo pa fino,« v zaključni sliki vendarle slišimo z odra. Sprijaznili smo se s stanjem, v katerem kot civilizacija trenutno smo. S stanjem, ko mnoge stvari, ki se nam dogajajo, nimajo

več nobene teže. Ženski lik v predstavi doživi prometno nesrečo, stopi iz zvite pločevine, se ovije v zaščitno folijo iz prve pomoči, sede na klop in se zagleda v telefon. Kot da se ni zgodilo nič takega. Ali pa moški lik, ki doživi živčni zlom in v jezi začne razbijati po pohištvi in s tem celo prebije glasbo. Vendar pa se umiri, mirno pospravi posledice svojega početja in se vrne v družbo, v kateri ni srečen. Glasba – pisal jo je skladatelj Laren Polič Zdravič – skrozi celotno predstavo deluje skorajda filmsko, ponekod sanjsko, in hkrati povezovalno med slikami, kot da gre za variacije istega občutka, ki ga ne znamo ubsediti.

Uprizoritev *Zadnji naj ugasne luč* je galerija slik. V njih so le še posamezniki, izgubljeni v množici dražljajev, posamezniki, ki niso več skupnost. Da, včasih se v množici podob izgubi beseda in z njo človek.